

Кой знае колко време би мечтал така Орфей, ако няколко от охранените коне на незнайните и далечни хора не бяха се сретали и не бяха подплашили стадото му, което пасеше наблизо. Той се стресна, размаха чевръсто тоягата си, разгони конете и скуччи овцете си. И, унесен пак в най-различни мисли, той оставил господарския лагер с високите тежки коли и с пъстрите копринени палатки и пое нагоре към Орлов камък. Отдавна, откак Дика оставил стадото си и започна да помага на майка си, Орфей не е бил така доволен, весел и щастлив. „Ето“, мислеше си той, „този владетел, който има толкова коне и живеел в много палати, все пак е дошъл тук, при нас, да търси изцеление... Няма по-красив от нашия край, макар глупавите колари да разправят, че бил див и пуст“... И наистина, можеха ли палатите на този владетел, колкото хубави и големи да са те, да бъдат по-красиви от тези безкрайни тъмни борови гори, дето се премятат рунтавоопашати катерички и въздухът е напоен със смола, от тези пъстри полянки, застлани с гъби и ягоди, от тези страшни, отвесни скали, по които се катерят диви, кози и в дълбоките пролуки на които вият гнездата си гордите орли, от тези тъмни долове, дето бликат бистри извори, дето преливат плахи птички и дето по дърветата се катерят пъргави и хитри диви котки?..

И друго няма в палатите на този владетел. Няма такова дивно момиче като Дика. Защото никой в света не се усмихва така примамливо и сладко, и никой в света не говори така звучно, сърдечно и мило като нея...

Като мислеше за Дика и се радваше на родните гори, Орфей неусетно стигна до Орлов камък. Той се покатери като коза на най-високата канара, седна, разгледа се, взря се в покрива на малката